

ברכות THE HISTORY OF

Now that we have established that our תפילות were structured around ברכות it is necessary to gain a better understanding of the history of ברכות.

ברכות דף לג עמ' א'—אמר ליה רב שמן בר אבא לרבי יוחנן מכדי אנשי כנסת הגדולה תקנו להם לישראל ברכות ותפלות קדושות והבדלות.

רמב"ם - הלכות ברכות פרק א-א מצות עשה מן התורה לברך אחר אכילת מזון שנאמר ואכלת ושבעת וברכת את יי' אלהיך... ה ונוסח כל הברכות עזרא ובית דינו תקנום, ואין ראוי לשנותם ולא להוסיף על אחת מהם ולא לגרוע ממנה.

It is the position of the רמב"ם that the only ברכה that was מדאורייתא was ברכת המזון. All the other ברכות were established by עזרא ובית דינו, אנשי כנסת הגדולה. These would include ברכות הנייה, וברכות מצות, וברכות הודאה. Our focus is to determine when the ברכות that comprise the תפילות were first recited.

When we searched the גמרא to learn when תפלה was established, we found the same source in מסכת ברכות that learned that תפלה was established by אנשי כנסת הגדולה. We were then left with a question as to whether תפלה was recited while the בית המקדש stood. In contrast, the גמרא leaves no doubt that ברכות were recited while the בית המקדש stood.

ברכות דף נד' עמ' א'—כל חותמי ברכות שבמקדש היו אומרים: עד העולם. משקלקלו הצדוקים ואמרו אין עולם אלא אחד, התקינו שיהו אומרים: מן העולם ועד העולם. רש"י—כל חותמי ברכות שבמקדש היו אומרים עד העולם— במסכת תענית (פ"ב דף ט"ז ב') אמרינן: אין עונין אמן במקדש, המברך אומר בסוף כל ברכה ברוך אתה ה' אלהי ישראל מן העולם ועד העולם ברוך חונן הדעת, וכן בכלם, והעונין אומרים: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, וילפינן לה מקרא דתפלת עזרא וסיעתו, ואשמעינן הכא דבמקדש ראשון לא היו אומרים אלא ברוך ה' אלהי ישראל עד מן העולם.

תענית טז' עמ' ב'—ואומר לפניהם עשרים וארבע ברכות (on public fast days) שמונה עשרה שבכל יום ומוסיף עליהן עוד שש. הני שש? שבע הוויין כדתנן: על השביעית הוא אומר ברוך מרחם על הארץ - אמר רב נחמן בר יצחק: מאי שביעית - שביעית לארוכה,

כדתניא: בגואל ישראל מאריך, ובהותמה הוא אומר: מי שענה את אברהם בהר המוריה הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם היום הזה ברוך גואל ישראל. והן עונין אחריו אמן, וחזן הכנסת אומר להם: תקעו בני אהרן, תקעו וחוזר ואומר: מי שענה את אבותינו על ים סוף הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם היום הזה ברוך זוכר הנשכחות והן עונין אחריו אמן, וחזן הכנסת אומר להם: הריעו בני אהרן הריעו וכן בכל ברכה וברכה, באחת אומר תקעו ובאחת אומר הריעו. במה דברים אמורים - בגבולין, אבל במקדש אינו כן, לפי שאין עונין אמן במקדש. ומנין שאין עונין אמן במקדש - שנאמר (נחמיה ט') קומו ברכו את ה' אלהיכם מן העולם עד העולם ויברכו שם כבודך ומרומם על כל ברכה ותהלה. יכול על כל ברכות כולן לא תהא אלא תהלה אחת - תלמוד לומר: ומרומם על כל ברכה ותהלה, על כל ברכה תן לו - תהלה. ואלא במקדש מהו אומר? ברוך ה' אלהים אלהי ישראל מן העולם ועד העולם ברוך גואל ישראל, והן עונין אחריו: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. וחזן הכנסת אומר להם: תקעו הכהנים בני אהרן תקעו, וחוזר ואומר: מי שענה את אברהם בהר המוריה הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם היום הזה ברוך ה' אלהי ישראל זוכר הנשכחות, והם עונים אחריו ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, וחזן הכנסת אומר להם הריעו, הכהנים בני אהרן, הריעו וכו', וכן בכל ברכה וברכה, באחת אומר תקעו ובאחת אומר הריעו, עד שגומר את כולן. וכך הנהיג רבי חלפתא בצפורי ורבי חנניה בן תרדיון בסיכני. וכשבא דבר לפני חכמים אמרו: לא היו נוהגין כן אלא בשערי מזרח, ובהר הבית.

These excerpts are significant because they support the contention of some scholars that the model for the ברכות in עשרה שמונה were the ברכות that were recited for a תענית גמרא. Do these excerpts shed any light on the issue of whether עשרה שמונה was recited in the בית המקדש? From the wording in גמרא תענית it is not clear whether the גמרא held the position that in the בית המקדש they recited 24 blessings on a תענית ציבור as they did in the גבולין. The focus of the גמרא was to teach that in the בית המקדש the proper response to a ברכה was ברוך שם כבוד מלכותו and not אמן. On the other hand חזן הכנסת revealed his understanding of the issue. When רש"י disclosed how the ברכה of חזן הכנסת was recited in the בית המקדש, he was not reporting about a ברכה that was recited only on a תענית ציבור. He was commenting about how עשרה שמונה was recited everyday in the בית המקדש including the בית ראשון. We can then conclude that רש"י held the position that עשרה שמונה was recited as early as the first בית המקדש and that עבודה and עבודה שמונה עשרה are two forms of עבודה that are not mutually exclusive.

TRANSLATION OF SOURCES

ברכות דף לג.א'-Rav Shaman said to Rabbi Yochanon: it is a fact that the Great Assembly established for the Jews blessings, prayers, sanctifications and separation prayers.

רמב"ם - הלכות ברכות פרק א 1) It is a positive commandment from the Torah to make a blessing after eating a meal, based on the verse: and you shall eat, and you shall become satiated and you will bless your G-d. 5) The wording of the blessings was established by Ezra and his court. It is not appropriate to change the blessings, nor to add nor to subtract from them.

ברכות דף נד' עמ' א'-All those who recited blessings in the Temple would end with the following: until the World. Once the Saducees corrupted their religious beliefs and said that there was only this world and no next world, the Sages established that one should end the blessings he recites in the Temple by saying: from the World and until the World.

רש"י- כל הותמי ברכות שבמקדש היו אומרים עד העולם-In Tractate Taanis, it is written: One does not answer Amen in response to a blessing in the Temple. He who makes a blessing in the Temple ends his blessing by adding: Blessed are You, G-D, G-d of Israel from this World until the Next World, Blessed He who gives knowledge. In a similar manner, the Reader ends each blessing. Those who respond say: Blessed the Honored Name whose Kingdom is Forever. We learn this rule from a verse describing Ezra and his Court. It appears from this gemara that during the period of the first Temple, the Reader would end his blessing by adding the phrase : Blessed are You, G-D, G-d of Israel from this World.

תענית פז' עמ' ב'-And he recites before them twenty-four benedictions, the eighteen recited daily to which he adds six more. Are there only six? Are they not actually seven, as we have learned: The seventh [benediction] he concludes with blessed is He who has mercy upon the earth. Rav Nahman replied: which is the seventh? it is the seventh of the longer benedictions. As it has been taught:, the blessing: "Who redeems Israel" is prolonged and at its conclusion the Reader adds, He who answered Abraham on Mt. Moriah, He shall answer you and listen this day to the sound of your cry. Blessed are You who redeems Israel. And the congregation responds: Amen. The synagogue attendant calls out to them, "sound a Teru'ah, you children of Aaron, sound a Teru'ah, and the Reader resumes with, "He who answered our fathers at the Red Sea, He shall answer you and listen this day to the cry of your voice. Blessed are you G-d who remembers forgotten things. The congregation responds, Amen". The synagogue attendant calls out, Sound a Teru'ah, you children of Aaron, sound a Teru'ah. And likewise he does with the other benedictions, at one he calls out, sound a Teki'ah, and another, sound a Teru'ah. The order of service in which the congregation responds, Amen is the rule outside of Jerusalem but not for the Temple, because the response, Amen, is not recited in the Temple. And from where can it be adduced that the response, Amen, was not recited in the Temple? For it is said, Stand

TRANSLATION OF SOURCES-2

up and bless the Lord your G-d from everlasting to everlasting; and let them say: Blessed be Thy glorious Name, that is exalted above all blessing and praise. You might have thought that there shall be only one recital of Amen after all the Blessings, therefore the text adds, Exalted above all blessing and praise; that is to say, give Him praise after every blessing. What then was said in the Temple? Blessed is the Honored name of G-d, the King, forever. Blessed are You who redeems Israel; and the congregation responds, Blessed is the Honored name of G-d, the King, forever. The synagogue attendant calls out unto them, sound a Teki'ah, Priests, sons of Aaron, sound a Teki'ah, and the Reader resumes with, He who answered Abraham on Mt. Moriah, He will answer you and hearken to the voice of your cry. Blessed are You, O Lord G-d of Israel, who remembers forgotten things; and the congregation responds, Blessed be the name of His glorious kingdom for ever and ever. The synagogue attendant calls out, Sound a Teru'ah, Priests, children of Aaron, sound a Teru'ah etc. And likewise he does with the other benedictions; at one he calls out, Blow a Teki'ah, and at another, Sound a Teru'ah, until he completes them all. R. Halafta made this order of procedure the custom of Sepphoris and R. Hananya b. Tradyon made it the custom of Siknin. However when the matter came to the notice of the Sages they declared that this custom was observed only at the eastern gates and on the Temple mount.